

have visse Rettigheder, som ikke kunne taale at krænkes af et eller andet tilfældigt Lune hos de paagældende. Jeg tror, at det er en Opgave, som et demokratisk Ministerium ikke skulde sætte mindst ind paa, at Statsarbejderne kunde komme til at arbejde under bedre Forhold, end de mange Gange arbejde under i Øjeblikket.

Endelig er der i Betænkningen under Nr. 111 opført en lille Bevilling til Børgildgaard Opdragelsesanstalt. Det er ikke noget stort Beløb, kun 2,100 Kr., som Tilskud til Dækning af Anstaltens Underskud. Jeg skal ikke gøre Ophævelser over denne Bevilling, men jeg vil henstille til Justitsministeren, om det ikke var muligt, at den Kommission, som jeg har set skal nedsættes, eller som maaske allerede er nedsat til at undersøge Forholdene vedrørende forskellige Børnehjem og Opdragelsesanstalter, vilde undersøge, om det ikke vilde være heldigt, at denne Anstalt blev delt. Jeg tror, at den er alt for stor. Det er sikkert meget vanskeligt eller rettere sagt umuligt for en enkelt Mand, der skal røgte den meget besværlige Opgave: at retlede og opdrage vanskelige Børn, at overkomme det Arbejde, her er Tale om, med over 100 Børn til Tider. Det er store Beløb, som aarlig bevilges paa Finansloven til denne Anstalt, og jeg ønsker, at det, forinden der skal bevilges nye Beløb, maa blive nøje undersøgt, om ikke det var heldigt, at man delte den i flere mindre Anstalter, da jeg tror, at denne Anstalt saa kunde gøre mere Nytte for Samfundet og specielt for de fattige og vanskelige Børn, som anbringes der. Jeg tror, man vilde kunne notere langt flere og langt bedre Resultater, naar Anstalten blev delt i flere mindre.

Jeg skal ikke komme ind paa Anstaltens Virksomhed i Øjeblikket. Jeg har tidligere udtalt, at jeg tror ikke, det er den rette Mand, som i Øjeblikket staar for den, og jeg har senere haft Lejlighed til at se, at han sikkert i mange Henseender savner de Betingelser, som man maa kræve af en Mand paa den Plads. Af han saaledes tilsyneladende ret ubekymret ser paa, at en Dreng fra denne Anstalt paa 15 Aar bliver idømt 8 Maaneders Forbedringshusarbejde for nogle efter min Mening mindre Forseelser, er i højeste Grad beklageligt. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa denne Sag, men vil ogsaa her henstille til Ministeren, at han hurtigst muligt søger at faa denne Dom omstyrtet, som jeg mener er noget af det taabeligste, man længe har set. At idømme

et Barn paa 15 Aar 8 Maaneders Forbedringshus — det behøver man vist ikke at være forlenet med særlig pædagogisk Evne for at kunne indse — synes mig at være noget af det mest forføjede, der i den Retning i det hele af det offentlige kunde udøves. Da det som sagt er ret store Bevillinger, der aarlig kræves paa Finansloven til denne Anstalt og lignende store Statsanstalter, vil jeg benytte Lejligheden til at henstille til Justitsministeren, om der ikke snarest muligt maatte blive foretaget en indgaaende Undersøgelse, for at der muligvis kunde fremkomme Forslag om, at vi i Stedet for disse store Statsanstalter fik smaa vel drevne Anstalter, som virkelig kunde svare til deres Øjemed og opfylde den Mission, de skulle opfylde, nemlig at skaffe os gode og brave Mennesker ud af disse vanskelige Børn, som nu, fordi de anbringes i disse kasernelignende Omgivelser, mange Gange gaa til Grunde. Hvis de fik den Opdragelse, Pleje og Pasning, som de skulde og burde have, kunde de maaske blive gode Samfundsborgere.

Bjerre: Jeg har bedt om Ordet angaaende det Samraad, der er opført under § 27 vedrørende Hinnerup Station. Jeg kan slutte mig til de Udtalelser, det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) fremkom med før, og skal derfor kun kort tilføje enkelte Bemærkninger. Det er rigtigt, hvad han sagde, at man kan sige, det var en Forglemmelse, da vi den Gang, Bevillingen først kom frem, blot lagde Mærke til Summen og ikke tænkte over, at det i Anmærkningerne var anført, at Stationen skulde flyttes over paa den anden Side af Banelinien. Og jeg kan ikke fortænke de Folk paa den anden Side af Stationen, som paa en Gang fik Udsigt til en Gave, og der ligesom faldt Guld i deres Skød, i, at de af al den Magt og Kraft, de vare i Besiddelse af, søgte at værge dette, selv om de maatte vide, at det var en uretmæssig Fordel, de tilrev sig paa de Folks Bekostning, for hvis Skyld Stationen var bleven bygget. Og medens vi talte om Sagen i Fjor, synes jeg, det fornuftige Resultat strandede paa en ren Formalisme. Den ene vilde ikke stille Forslag og den anden heller ikke, og det var nu en Gang vedtaget, at Stationen skulde flyttes, og derfor kom der intet ud af det i Fjor. Men man kan ikke herinde i Rigsdagen af ren Formalisme gaa hen og gøre noget, som er Uret. Vi skulde dog, mener jeg, optræde saadan, at vi gøre, hvad der er